

Arrest

nr. 42 701 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2005 (bijlage 26 van 8 juni 2005) en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 8 juni 2005. Op 27 april 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. In beroep tegen deze beslissing werd verzoekster door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bij beslissing nr. VB/X/X op 12 oktober 2006 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 26 januari 2007. Op 2 april 2007 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.3. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in op 15 mei 2008. Op 10 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Verzoekster diende een vierde asielaanvraag in op 12 juni 2009. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 februari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 november 2009 en 27 november 2009.

1.5. Op 10 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kabul. Op 08/06/2005 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal nam op 28/04/2006 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 12/10/2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw tweede asielaanvraag van 26/01/2007 en uw derde asielaanvraag van 15/05/2008 werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 12/06/2009 verklaarde u zich dan een vierde keer vluchteling.

In het kader van deze vierde asielaanvraag legde u tijdens het gehoor van 10/11/2009 volgende verklaringen af. U stelde in 1994 te zijn gehuwd en twee kinderen te hebben. In 2001 werd uw man om het leven gebracht. Mensen uit Laghman hebben hem op de weg tussen Jalalabad en Kabul vermoord, dit omwille van een grondconflict tussen uw man en zijn neven uit Paktia. Nadien wilde uw schoonmoeder u laten huwen met een andere zoon van haar, Ibrahim genaamd. U werd door deze man lastig gevallen. Omdat u niet met hem wou trouwen, heeft uw vader beslist dat u het land moest verlaten. Via Pakistan en Oezbekistan reisde u met uw twee kinderen naar Nederland, waar u asiel aanvroeg. Toen uw asielaanvraag werd afgewezen, kwam u in 2005 naar België.

Tijdens ditzelfde gehoor voor het Commissariaat-generaal op 10/11/2009 werd u geconfronteerd met het ongeloofwaardige en bedrieglijke karakter van uw verklaringen en van de voorgelegde documenten. Enkele uren na het gehoor nam uw advocaat Mter B. (...) (loco Schouten) telefonisch contact op met het Commissariaat-generaal. Zij gaf toe dat uw verklaringen bedrieglijk waren en vroeg een nieuw gehoor. Tijdens dat nieuw gehoor zou u dan de ware toedracht van uw vertrek uit Afghanistan onthullen.

Op 27/11/2009 werd u bijgevolg nogmaals gehoord door het Commissariaat-generaal. U verklaart dat u in 1994 met uw man bent getrouwd maar dat na verloop van tijd bleek dat u slechts zijn derde vrouw was. U werd bovendien geslagen door uw man. Toen uw vader dit vernam, heeft hij ervoor gezorgd dat u en uw kinderen Afghanistan konden verlaten. U stelt dat u als alleenstaande en verwesterde vrouw onmogelijk naar een land als Afghanistan terugkan. Bovendien riskeert u daar ook het slachtoffer te worden van de wraakzucht van uw man en schoonfamilie.

Ter staving van uw nieuwe asielrelaas blijven volgens u volgende documenten geldig: uw taskara en een fax die u dit jaar van uw vader zou hebben ontvangen.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 28/04/2006 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling nam en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Zo slaagde u er niet in de dood van uw man enigszins duidelijk in de tijd te situeren en legde u wat betreft de identiteit van de moordenaars van uw

man tegenstrijdige verklaringen af. Verder bleken uw verklaringen in verband met uw verblijf in Jalalabad van 2001 tot 2005 eveneens ongeloofwaardig. Voorts dient te worden opgemerkt dat u bij uw vierde asielaanvraag nogmaals heeft gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden. Enerzijds gaf u dan wel toe dat u sedert juli 2001 in Nederland (en niet in het Afghaanse Jalalabad) gewoond heeft, anderzijds hield u vol dat uw man in 2001 in Afghanistan vermoord werd. U trachtte dit te staven met documenten die van het Talibanregime zouden afkomstig zijn. Deze blijken evenwel vals te zijn. Immers, de hoofdingen van deze documenten tonen het embleem zoals dat tijdens het Talibantijdperk niet werd gebruikt. Bovendien was er toen geen sprake van de 'Islamitische Republiek Afghanistan' maar van het 'Islamitisch Emiraat Afghanistan', zoals de officiële benaming van Afghanistan tijdens het tijdperk van de Taliban luidde. Deze beide vaststellingen maken dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten ernstig dient getwijfeld te worden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratief dossier toegevoegd. Dat u bij een vierde asielaanvraag blijft volharden in uw pogingen de asielinstanties te misleiden, is een spijtige vaststelling. Ook toen u tijdens het gehoor van 10/11/2009 werd uitgenodigd de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan de beweerde feiten (CGVS, p.10,11).

Desondanks heeft het Commissariaat-generaal, na contactopname door uw advocaat kort na het gehoor van 10/11/2009, ingestemd met uw vraag om nogmaals te worden gehoord. Tijdens het nieuwe gehoor van 27/11/2009 verklaart u dat u ditmaal de waarheid wenst te vertellen: anders dan voorheen stelt u dat uw man in werkelijkheid nog in leven is maar dat u hem en Afghanistan verliet toen u ontdekte dat u zijn derde vrouw was. Weliswaar zou u hebben geweten dat zijn eerste vrouw al overleden was, maar u zegt dat u pas twee, drie (CGVS, p.3) of vier (CGVS, p.4) jaar na uw huwelijk vernam dat er ook een derde vrouw in het spel was. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uw nieuwe verklaringen van 27/11/2009 opnieuw ongeloofwaardig zijn. Zo zegt u dat de man die u zou hebben verlaten van de provincie Paktia afkomstig is. U heeft echter geen idee van welk district of dorp uw man afkomstig zou zijn, hoewel nota bene uw vader van hetzelfde dorp zou afkomstig zijn (CGVS, p.5). Wat meer is, u heeft zelfs geen idee waar Paktia ergens ligt (CGVS, p.5). Dat uw vader niet zou hebben geweten dat uw man al een andere vrouw had, is bovendien onwaarschijnlijk: vooreerst zijn uw vader en uw man van hetzelfde dorp afkomstig en bovendien zouden zij ook nog eens familie van elkaar zijn (CGVS, p.5). Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over die vrouw zeer onduidelijk zijn. Vanwaar deze vrouw zou afkomstig zijn weet u niet: u zegt enkel te weten dat zij Uzbeekse is (CGVS, p.5). U stelt voorts niet te weten of uw man voor of na jullie eigen huwelijk met haar trouwde (CGVS, p.5), wat opnieuw een zeer opmerkelijke vaststelling is. Waar of in welke omstandigheden die vrouw woont, is u voorts onduidelijk (CGVS, p.5). Als het Commissariaat-generaal u vraagt of zij in Paktia woonde, waar uw man geregeld voor langere tijd zou zijn naartoe gegaan, stelt u dit niet te weten (CGVS, p.5). U zegt vervolgens dat zij volgens uw man in Pol-i Charkhi woonde maar u weet niet of uw man daar misschien een woning heeft waar de vrouw kan leven (CGVS, p.5). Evenmin weet u of uw man tijdens zijn lange afwezigheden naar Pol-i Charkhi zou zijn gegaan (CGVS, p.5,6). Als u wordt gevraagd of die vrouw kinderen heeft, meent u dat het er twee of drie zijn. Namen kan u niet noemen (CGVS, p.8). Ook over de mogelijke verblijfplaats van uw man blijkt u helemaal niets te weten (CGVS, p.8). Verwacht mag worden dat u meer informatie zou hebben over die andere vrouw die uw man zou hebben gehad en waarmee u het onmogelijk achtte samen te leven, temeer u aangeeft dat u tot recent nog contact had met uw familie in Kabul (CGVS, p.9,10).

Tijdens het gehoor van 27/11/2009 is gebleken dat ook uw nieuwe verklaringen, die uzelf waarachtig noemt, niet coherent en niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

U legt een taskara voor die van 1366 (1987) dateert. Dergelijk document kan eventueel een bewijs leveren voor uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De fax die van uw vader zou afkomstig zijn, stelt dat uw familie bedreigd wordt door Ibrahim, de broer van uw man. U legde deze brief al voor toen u nog beweerde dat uw man overleden was. Volgens uw vader zou Ibrahim eisen dat u (na het overlijden van uw man) wordt uitgehuwelijkt. Dit is uiteraard geheel in tegenstrijd met uw nieuwe verklaringen. Dat u desondanks volhoudt dat deze fax en de inhoud ervan authentiek zijn (CGVS, p.9), bevestigt dat uw verklaringen nog steeds niet oprecht zijn en u het CGVS aldus nog steeds geen zicht geeft op uw ware situatie, achtergrond en de problemen die u zouden verhinderen terug te keren naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008 (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch wordt geen 'open combat' gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de manifeste appreciatiefout en de schending van artikel 48/3, 48/4, c) (lees: 48/4, §2, c)) en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot haar bedrieglijke verklaringen en nagelaten heeft het profiel van verzoekster te onderzoeken. Onder verwijzing naar een recent rapport van het UNHCR en Nederlandse rechtspraak, poneert verzoekster namelijk dat zij als verwesterde en gescheiden vrouw met twee kinderen die rookt en geen hoofddoek draagt, behoort tot de sociale groep van vrouwen in Afghanistan die een duidelijk kwetsbare categorie vormen. Verzoekster stelt bovendien niet op de steun van haar familie te kunnen rekenen, gezien deze niet akkoord gaat met de scheiding, en dat haar zoons nog te jong zijn om de taak van mannelijke verantwoordelijke op zich te nemen, waardoor zij als alleenstaande vrouw een zeer moeilijke positie bekleedt in de Afghaanse wereld en derhalve als vluchteling dient erkend te worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, b) en c) (lees 48/4, §2, b) en c)) van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de motiveringsverplichting, voert verzoekster aan dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zelfs los van het feit dat de hoofdstad Kabul niet hernomen zou zijn op de lijst van gevaarlijke districten van het UNHCR, aangezien er ook persoonlijke elementen aanwezig zijn die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, met name het feit dat ze een vrouw is die haar echtgenoot dient te vrezen. Onder verwijzing naar een rapport van 'The Afghanistan NGO Safety Office', CEDOCA informatie en een studie van het GRIP, beweert verzoekster ook dat de bestreden beslissing onterecht een voorwaarde toevoegt aan de wet vermits artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet vereist dat er een groot aantal slachtoffers, noch een hoog statistisch risico is. Verzoekster besluit met een verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof (voor de Rechten van de Mens) waaruit blijkt dat een persoon die een reëel risico op een onmenselijke behandeling loopt, niet mag uitgezet worden naar het land waar hij een dergelijke behandeling vreest te ondergaan en stelt dat er in casu niet onderzocht is of verzoekster een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in Afghanistan.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Waar verzoekster, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, stelt dat de motiveringsplicht de Commissaris-generaal er niet toe verplicht om het bestaan van eventuele bedrieglijke of tegenstrijdige verklaringen aan te tonen, maar wel de redenen uiteen te zetten waarom verzoeker hem er niet van overtuigd heeft dat hij met reden vreest om vervolgd te worden en de bestreden beslissing volledig heeft nagelaten het profiel van verzoekster te onderzoeken, en het er, volgens het Commissariaat-generaal, op neer komt dat wanneer een persoon liegt, hij niet meer 'verdient' om asiel of subsidiaire bescherming te krijgen en dat bijgevolg de noodzaak hieraan niet eens meer dient onderzocht te worden, gaat zij volkomen voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers, uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters asielaanvraag werd verworpen omdat (i) reeds in het

kader van haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielaanvraag, (ii) zij in haar eerste gehoor in het kader van haar vierde asielaanvraag opnieuw poogde de Belgische asielinstanties te misleiden zo zij enerzijds toegaf sedert juli 2001 in Nederland te hebben gewoond en zij anderzijds volhield dat haar man in 2001 in Afghanistan vermoord werd, en zij daarnaast valse documenten die van het Talibanregime afkomstig zouden zijn, voorlegde, (iii) de verklaringen in het kader van haar tweede gehoor, waar ze voorhield ditmaal wel de waarheid te spreken, opnieuw ongeloofwaardig zijn gelet op het feit dat zij geen idee heeft van welk district of dorp haar man afkomstig zou zijn (ofschoon haar vader uit hetzelfde dorp afkomstig zou zijn), zij geen idee heeft waar Paktia ergens ligt, het onwaarschijnlijk is dat haar vader niet zou hebben geweten dat haar man al een andere vrouw had, temeer zij in hetzelfde dorp wonen en familie zouden zijn van elkaar, en haar verklaringen over die vrouw zeer onduidelijk zijn, (iv) haar taskara louter een bewijs van haar identiteit kan leveren, dewelke hier niet ter discussie staat, (v) in het licht van haar gewijzigde verklaringen, het feit dat ze volhoudt dat de gefaxte brief van haar vader en de inhoud ervan authentiek is, bevestigt dat haar verklaringen nog steeds niet oprecht zijn aangezien ze eerder beweerde dat de inhoud van de brief betrekking had op de dood van haar man en het plan om haar uit te huwelijken aan haar schoonbroer, en (vi) uit de analyse van de beschikbare CEDOCA informatie blijkt dat er voor burgers in Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

De gratuite beweringen van verzoekster vinden derhalve geen steun in het administratief dossier en in de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeksters asielaanvraag zorgvuldig werd onderzocht en verzoekster niet alleen werd aangespoord om de waarheid te vertellen, doch zelfs in staat werd gesteld om haar relaas nogmaals in het bijzijn van haar raadsman uitvoerig weer te geven. De Raad benadrukt daarbij dat om het profiel van de asielzoeker te kunnen onderzoeken, enige medewerking vereist is van de betrokkene, wat in casu niet het geval is geweest, zoals blijkt uit het administratief dossier. Niet alleen heeft verzoekster in haar eerste drie asielaanvragen geveinsd weduwe te zijn, in haar vierde asielaanvraag legt zij bovendien opnieuw valse documenten voor die dit geveinsde relaas zouden moeten ondersteunen en biecht zij voor het eerst op reeds in Nederland asiel te hebben aangevraagd in 2001, aanvraag die werd afgewezen in 2005. Het is dan ook op zijn minst merkwaardig dat verzoekster ter ondersteuning van haar verweer tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar een uitspraak van de Nederlandse rechtbank in Amsterdam. Bij het tweede interview naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag, overigens op uitdrukkelijk verzoek van haar raadsman, komt verzoekster met een nieuw verhaal, met name dat zij geen weduwe is maar haar echtgenoot heeft verlaten omdat hij drie vrouwen had, "*er (...) altijd ruzie (was), hij (me) sloeg en (...) de kinderen (ook)*" (CGVS, gehoor 27 november 2009, p. 5).

De motieven waarom aan dit nieuwe opgediste relaas geen geloof wordt gehecht, worden klaar en duidelijk vermeld in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel motief in de bestreden beslissing weerlegt en zich beperkt, onder verwijzing naar UNHCR-rapporten en Nederlandse rechtspraak, tot de stelling dat zij in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut "*als lid van de sociale groep van de vrouwen die in Afghanistan volgens het UNHCR duidelijk een kwetsbare categorie vormen*". De Raad wijst er op dat de toestand van de alleenstaande vrouw in Afghanistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch dat het louter behoren tot "*de sociale groep van de vrouwen*" niet volstaat. Dit klemt des te meer nu de Raad van oordeel is dat verzoekster haar profiel als alleenstaande Afghaanse vrouw niet aannemelijk maakt.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoekster alleenstaand is, gelet op de vaststelling dat zij er blijkens haar verklaringen moeiteloos in geslaagd is in 2001 haar land van herkomst te verlaten met twee jonge kinderen, vergezeld door een andere man dan haar echtgenoot (CGVS, gehoor 27 november 2009, p. 4 en 5), een viertal jaar in Nederland te verblijven en na haar afwijzing naar België te komen, waar zij er bij een vierde asielaanvraag in slaagt (valse) documenten voor te leggen, die door haar broer / vriend vanuit Peshawar zouden zijn opgestuurd, en een fax van haar vader die haar nepverhaal met betrekking tot het weduwe-zijn moet bevestigen. Het feit dat haar moeder boos is op haar, zoals verzoekster tijdens het gehoor stelt, wijzigt niets aan de vaststelling dat haar familie tot op heden verzoekster te hulp schiet teneinde haar vluchtmotieven te "bewijzen". Overigens stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over de woonplaats van haar ouders en het al dan niet hebben van contact met haar ouders, niet coherent zijn. (CGVS, gehoor 27 november 2009, p. 8 en 10).

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij in 2001 vanuit Afghanistan gevlucht is naar België. Immers, het enige document dat zij indient is een taskara afgegeven in 1987, een document dat derhalve enkel haar identiteit aantoont. In het gehoorverslag van 27 november 2009 leest de Raad het volgende: “(...) *Ik ben getrouwd in Pakistan, Islamabad. Waarom daar? Ik weet het niet. Waarom in Islamabad? Daar moet toch een reden voor zijn. Mijn vader zei dat het een beetje minder moeilijk was om te huwen in Pakistan. Met muziek en zo. Welk regime was er aan de macht toen? De mujahedin. (...) Mter B. zei dat u in Pakistan woonde en naar Afghanistan terugkeerde, daar ontdekte u dan dat uw man al twee vrouwen had. Neen, ik was vier dagen in Pakistan voor het trouwfeest. (...) Precieze huwelijksdatum? 1372. Is alles wat ik weet. Maand? Augustus misschien. 13 augustus. 1993? (...) Had u documenten om mee te reizen? Neen. Ik wou weg. Er was altijd ruzie, hij sloeg me. En ook de kinderen. Reisdocumenten? Geen gezien. U weet niet veel. Er moeten toch duidelijke afspraken met die man zijn geweest toen u Afghanistan ontvluchtte? Ik weet het niet. Mijn vader praatte met hem. Mijn oom in Duitsland had mijn taskara. (...) Was dat een taskara van onder de Taliban? Neen, ik was veel kleiner. Kv legt taskara nog eens voor.”*

Dat verzoeksters vader in volle Taliban-periode haar samen met twee kinderen aan een vreemde man zou hebben toevertrouwd teneinde over de grens te vluchten en dan naar Europa, is niet geloofwaardig. Dit klemt des te meer nu haar verklaringen over deze vlucht zeer vaag zijn, uit de rest van de verklaringen ook blijkt dat verzoeksters kennis over de Taliban-periode uiterst summier is en hetzelfde kan gezegd worden over haar kennis omtrent Afghanistan, zoals blijkt uit hetgeen volgt: “*Van waar was uw man afkomstig? Paktia. Waar ligt Paktia? Ik weet het niet. Van waar in Paktia? Weet niet. (...) Hoe was de situatie in Kabul? Iedereen was bang voor de mujahedin mensen. De vrouw kan buiten maar met een burka. Je kan niet werken. Wat bedoelt u iedereen was bang voor de mujahedin? We waren bang voor die mensen, konden niet buiten komen. Hoe was uw leven onder de Taliban? Moeilijk voor vrouw, geen muziek. De Taliban zeiden eens dat ik niet mocht lachten, ik zat altijd in huis met mijn kinderen. Is I. geboren voor het regime van de Taliban? Denkt na. Ik denk na. Ik weet het niet wie mujahedin is en wie Taliban. N. is misschien tijdens het Taliban regime geboren. (...) Kent u nog mensen van de Taliban? Neen, ik kan ook niet zeggen wie een Talib was en wie niet, iedereen had een baard en een tulband. Leiders van de Taliban? Neen. Ik ken Omar. Hoe was de officiële naam van uw land? Afghanistan is Afghanistan. De vlag was wel anders. Ik denk wit. (...) Hoe heet de religieuze politie van de Taliban die mensen arresteren, slaan. Ik weet niet hoe die heten. Kon u in die periode naar de radio luisteren? Neen. Er was geen muziek. Dat was verboden. (...) Kent u radiozender van de Taliban? Neen. (...) Werden er op Makrorayan raketten afgevuurd? Er was oorlog. Ook in Share Naw werd er gevochten. Kent u de leiders. Gulbuddin. Massoud van Panshir. Mojadeddi. Sayyaf. Hoe was de situatie in uw eigen wijk? Achter het blok was een parking, wij bleven in de kelder. De bovenste verdieping achter ons. Er werd niet zoveel schade. Wie vuurde die raketten af? Dat weet ik niet. De mujahedin. (...) U weet niet van waar uw vader afkomstig is? Ik ben het vergeten. (...) Heeft u thuis wel documenten? Een foto van mezelf als kind, foto van mijn huwelijk. Die zijn thuis. Ik vind het vervelend dat B. zegt dat u in Pakistan woonde en dat u nu iets anders vertelt. Voor vier dagen maar, soms gingen we ook met vakantie. Wat mocht u tijdens de Taliban? Ik bracht mijn kinderen samen met mijn broer als ze ziek waren. Niet met mijn man, die dacht niet aan de kinderen. Wat mocht u nog? Soms was ik in de kelder. Waat deed u in de kelder? Misschien voor raketten. Of voor de Taliban die mensen oppakken. Jongeren, zelfs mijn broer werden soms opgepakt. Je moet soms soera zeggen. Als je dat niet kan word jegeslagen, dat is voor de mannen. Winkel? soms voor melk. Mijn man of broer deden dat voorla. Hoe lang ging u naar school? Vijf of zes jaar. Districten van de provincie Kabul? Woleswalis? Weet niet waarover het gaat. (...) S. komt even tussen: districten. Weet niet. (...) Ik noem nog provincies in het westen, in het zuiden. Nu rond Kabul. Ik kan dat niet. Ken alleen plaatsen in de stad. Tot de tiende klas naar school? De school waar ik ging was niet tot tiende. Ik ging maar tot het vijfde. Dat heeft u anders verklaard vroeger. (...) Wanneer zijn de Taliban in Kabul aan de macht gekomen? 1376 (in het engels) (...) Hoe komt het dat u Urdu spreekt? Ik spreek Hindi, door de films. Urdu is klein verschil. Mijn buurvrouw sprak Hindi. (...)”*

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster de districten in de provincie Kabul niet kan opgegeven en ook geen enkele Afghaanse provincie kan benoemen, is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij tot 2001 in Afghanistan woonde met haar man, kinderen en familie, gelet op de vage en ontwijkende verklaringen op de vragen met betrekking tot de (veiligheids)toestand vóór en tijdens de Taliban-periode. De Raad bemerkt dat verzoeksters kennis zich beperkt tot vier namen van gekende mujahedeën en de naam ‘Omar’. Ook de vaststelling dat verzoekster Urdu en Engels spreekt, toont aan dat zij niet in Afghanistan was ten tijde van de Taliban en wijst erop dat zij wel degelijk onderwijs heeft genoten. Dat verzoekster tijdens het gehoor plots stelt dat zij Hindi spreekt door de films

of een buurvrouw, is niet geloofwaardig vermits zij verschillende keren heeft opgegeven dat zij de taal Urdu spreekt (DVZ, gehoor 26 juni 2009; DVZ, gehoor 23 mei 2008).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De vaststelling dat verzoekster niet aantoont dat zij tot 2001 in Afghanistan verbleef, is op zich geen reden om haar het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat zij als asielzoeker geen reëel en correct zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan bescherming. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, en India, en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Het is derhalve van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling al dan niet sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten Afghanistan verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke/vage verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden, opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoekster geen duidelijkheid schept over haar verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt zij zelf de Raad in de onmogelijkheid haar beschermingsnood te beoordelen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS